

N:o 35.

Af herr **Svallingson**, om ändrad lydelse af 33 § förordningen angående försäljning af vin och öl.

Såsom påföljd för öfverträdelse af § 33 i kungl. förordningen den 9 juni 1905 angående försäljning af vin och öl är enligt 4 mom. af sagda paragraf stadgadt, att i försäljningslokal eller å fordon, som för försling användes, befintligt förråd af vin eller öl skall vara förbrutet. Då det emellertid i praktiken visat sig förenadt med icke ringa svårigheter att vinna det med ifrågavarande stadgande afsedda ändamål, torde det vara nödigt att stadgandet — äfven om detsamma med dess nuvarande affattning skulle kunna lämna rum för en friare tolkning än den, ordalydelsen gifver vid handen — utsträckes att omfatta, utom själfva varan, de kärl eller öfriga förvarings- eller transportmedel, som erfordras för det beslagtagnas tillvaratagande, förvarande och försling.

Hvad särskildt landsbygden angår, måste det för enhvar vara uppenbart, att i de flesta fall nära nog öfverstigliga hinder möta för lagens effektiva tillämpning, därest icke beslagtagaren erhåller rätt att jämväl taga i beslag de kärl eller andra förvarings- eller transportmedel, som användts för varans försling eller förvaring.

På grund af hvad jag sålunda anfört, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville för sin del besluta, att § 33 mom. 4 i kungl. förordningen den 9 juni 1905 angående försäljning af vin och öl skall erhålla följande lydelse:

§ 33.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

4:o. Sker förbrytelse, hvarom sägs i denna paragraf, vare tillika det i försäljningslokalen eller å det fordon, som för försling användes, befintliga förråd af vin och öl tillika med kärl eller öfriga förvarings- eller transportmedel underkastade beslag och förbrutna.

Stockholm den 22 januari 1909.

M. E. Svallingson.
